

gebe, ikke kunne overstrides, uden Hensyn til, hvorfra Indtægterne komme; at, naar saaledes en vis Sum er bevilget til Udenrigsministeriet, da er denne Sum fastsat for hele Monarchiet, da er Meningene deraf, at Udenrigsministeren ikke er berettiget til at anvende et større Beløb til at afholde Udgifterne til Udenrigsministeriet i Finantsaaret 1852—53, end det, som der er fastsat, og at han altsaa, selv om han kunde forskaffe sig Indtægter fra de øvrige Dele af Monarchiet, ikke er berettiget til at anvende dem til yderligere Udgifter med Hensyn til Udenrigsministeriet; med andre Ord: Ministeren er indskrænket ved den tilstaaede Sum, og har for den danske Rigsdag at aflægge Rede for, hvorledes Pengene ere anvendte. Ligesom det er en almindelig Regel i de constitutionelle Regnskaber, at ingen Indtægt tør indflyde i Statskassen, uden dertil givne Bemyndigelse, saaledes mener jeg, at denne Regel maa komme til Anvendelse her. — Skulde nu disse Betragtninger, som jeg her har anstillet, være rigtige, da forekommer det mig, at der heller ikke vil være nogen Banskfelijkheid ved, til de enkelte Paragrapher at gjøre de Tilføininger, som ville være nødvendige for at angive, om de bevilgede Udgifter henhøre blot til Danmark eller til Danmark og Slesvig, eller til hele Monarchiet.

Ordføreren: I Anledning af den ærede sidste Talers Bemærkninger skal jeg tillade mig et Par Ord. Han har meent, at Udvalget med megen Tilbageholdenhed har yttret sig om de forskjellige Punkter, som det har fremsat i sin Betænkning. Jeg troer dog ikke, at Udvalget har viist en saadan Tilbageholdenhed ved at yttre sig over, hvad det troede var rigtigt at henlede Thingets Opmærksomhed paa. Det har ikke fundet Anledning til at gaa videre med sine Bemærkninger, end saaledes som de findes fremsatte i Betænkningen, og deraf troer jeg ikke, at man kan ulede nogen Slutning om Tilbageholdenhed fra Udvalgets Side. Derfor det havde troet at burde fremkomme med flere Bemærkninger, havde det vist ikke villet undlade dette. Den samme ærede Taler har meent, at Udvalget burde udtale sig om, hvorledes Landets finantstille Stilling bør opfattes. Jeg troer nu, at i en Betænkning,

der angaaer en Sag som Finantsloven, hvortil fornemste Nømed jo er at bevilge de Indtægter, der skulle optrædes, og bestemme de Udgifter, der skulle anvendes i Finantsaarets Løb, er en saadan Kritik over Landets hele finantstille Stilling maaskee mindre paa sin Plads. Det maa fremgaae af de Oplysninger, som paa anden Maade ere tilgængelige for Enhver, der vil gjøre sig bekendt med Landets Stilling, og som jo findes i de Statsregnskaber, der blive aflagte, foruden at de tillige ville være tilgængelige for Enhver, naar man vil gjøre sig nøiere bekendt dermed, saavel i de Anmærkninger, der ledsage Finantsloven, som i de Underbilag, der følge dermed. Endnu mindre kan jeg være enig med den ærede Taler i, at Udvalget for Exempel skulde have yttret sig i sin Betænkning om en bestemt Skat — han nævnte Indkomsskatten. — Jeg troer, at det ligger aldeles udenfor en saadan Betænkning, naar en saadan Skat ikke engang eksisterer, og endnu mindre kan der være Anledning til, naar den ikke er bragt til nogen Anvendelse i Finantsloven, da at indlade sig paa en saadan Bedømmelse af Forholdsregler, som egne sig til en aldeles særskilt Behandling, ligesom det vistnok overhovedet — i det Mindste forekommer det mig saaledes — vilde være aldeles uhenftsmæssigt og urigtigt, ved Behandlingen af Finantsloven at befatte sig med Beskatningslovene i Almindelighed. Den ærede Landssthingsmand har dernæst med Hensyn til de Bemærkninger, som Udvalget har tilladt sig med Hensyn til Reservefondet, været af den Formening, at dette ikke egnede sig til at være Gjenstand for nogen særskilt Lov. Han har meent, at det vil være mere henftsmæssigt at henføre det til en Finantsplan, og at man paa denne Maade bedre skulde kunne komme til at tage Bestemmelser i denne Henseende. Det er mig nu ikke ganske klart, hvad den ærede Landssthingsmand egentligt har tænkt sig ved en saadan Finantsplan. Det vilde jo vistnok være at oversylde Finantsloven med Betragtninger, som neppe høre derhen, naar man saaledes i selve Loven skulde optage en saadan Finantsplan. Det er ogsaa af denne Grund, at Rigsdagen, da der i en tidligere Finantslov, nemlig den første Finantslov, som